ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové, soudce Mgr. Daniela Burdy a soudkyně Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně	**MIBAG sanace spol. s r.o.**, IČO 25773062 sídlem Na Radosti 402/45, 155 21 Praha 5 zastoupená advokátem JUDr. Martinem Richterem, Ph.D., sídlem Seifertova 2919/12, 130 00 Praha 3
proti žalovanému	**Ministerstvo životního prostředí** sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 10. 3. 2026, č. j. MZP/2026/290/670,

takto:

I. Rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 10. 3. 2026, č. j. MZP/2026/290/670, **se ruší**, a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 25 743,70 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobkyně se žalobou podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s."), podanou u Městského soudu v Praze („městský soud") domáhala zrušení výše označeného rozhodnutí ministra životního prostředí. Tímto rozhodnutím bylo k rozkladu žadatele o informace, J. D., podle § 152 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2025, č. j. MZP/2025/270/1139 („prvostupňové rozhodnutí"), a věc vrácena žalovanému k novému projednání.

2. Prvostupňovým rozhodnutí žalovaný rozhodl o žádosti pana J. D. („žadatel") ze dne 27. 2. 2025 podle zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, o poskytnutí informací týkajících se žalobkyně. Konkrétně žadatel požádal o zpřístupnění následujících informací: 1) množství žalobkyní vykázaného odpadu za období 1. 1. 2022 až 31. 12. 2024, 2) kategorie odpadu dle Katalogu odpadů, které žalobkyně evidovala a vykázala, 3) způsob nakládání s odpadem, zda byl recyklován, odstraněn nebo jinak využit, 4) případně další související informace, které jsou vedeny v databázích odpadového hospodářství. Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí zpřístupnění požadovaných informací žadateli odepřel s odkazem na § 9 odst. 1 zákona č. 123/1998 Sb. ve spojení s § 96 odst. 6 zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech. Žalovaný dospěl k závěru, že požadované informace má k dispozici na základě § 95 zákona o odpadech, neboť byly předmětem povinného hlášení údajů z průběžné evidence ze strany žalobkyně. Ust. § 96 odst. 6 zákona o odpadech přitom poskytování takových informacím třetím osobám zapovídá (umožněno je jejich poskytování pouze orgánům veřejné správy a složkám integrovaného záchranného systému). Odepření zpřístupnění informací podle uvedeného ustanovení zákona o odpadech není podle žalovaného na překážku, že příslušný důvod pro něj není uveden přímo v zákoně č. 123/1998 Sb. (žalovaný zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86). Žalovaný dále provedl test proporcionality, v něm ale vycházel z toho, že výluku dle § 96 odst. 6 zákona o odpadech nelze pro její kategorickou formulaci prolomit.

3. Ministr životního prostředí následně napadeným rozhodnutím k rozkladu žadatele zrušil prvostupňové rozhodnutí s tím, že žalovaný měl postupovat výlučně podle zákona č. 123/1998 Sb. (konkrétně posoudit aplikaci jím upravených výluk z práva na informace o životním prostředí v § 8) a neaplikovat pro účely zpřístupňování informací podle uvedeného zákona pravidlo zakotvené v § 96 odst. 6 zákona o odpadech. Podle ministra životního prostředí žalovaný neprovedl správně test proporcionality, neboť nerespektoval veřejný zájem na poskytování informací, nepřípustně tak omezil právo žadatele zakotvené v čl. 35 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. S odkazem na § 15 zákona č. 123/1998 Sb., konstatoval, že žalovaný nerespektoval zásadu speciality uvedeného zákona. Výklad zákona provedený žalovaným je pak v rozporu s požadavky čl. 4 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/4/ES, o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí a o zrušení směrnice Rady 92/313/EHS (dále jen „směrnice o přístupu k informacím o životním prostředí" nebo „směrnice"), podle něhož má být v každém konkrétním případě zvažován veřejný zájem, kterému zveřejnění informací slouží. Ministr životního prostředí

závěrem uložil žalovanému, aby v dalším řízení posoudil žádost o informace výlučně podle zákona č. 123/1998 Sb.

II.
Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobkyně ve vztahu k napadenému rozhodnutí zaprvé namítala jeho nepřezkoumatelnost, resp. vnitřní rozpornost. Ministr životního prostředí podle ní založil napadené rozhodnutí na dvou nekompatibilních důvodech; jednak dovodil, že aplikaci § 96 odst. 6 zákona o odpadech vylučuje provedený test proporcionality, vedle toho dovodil, že zákon č. 123/1998 Sb. představuje ve vztahu k § 96 odst. 6 zákona o odpadech speciální úpravu. Ministr životního prostředí se přitom odchýlil od svého původního rozhodnutí, ve kterém konstatoval, že § 96 odst. 6 zákona o odpadech představuje naopak speciální úpravu ve vztahu k zákonu č. 123/1998 Sb.

5. Zadruhé žalobkyně namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající právě v nesprávném posouzení speciality mezi úpravou v zákoně č. 123/1998 Sb. a úpravou v § 96 odst. 6 zákona o odpadech. Podle žalobkyně představuje speciální úpravu právě ust. § 96 odst. 6 zákona o odpadech, což byl konečně i úmysl zákonodárce. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na novelu původního zákona o odpadech (zákon č. 185/2001 Sb.), který obdobnou úpravu ve svém původním znění neobsahoval, provedenou zákonem č. 169/2013 Sb. (ta zakotvila obdobné pravidlo, jaké dnes obsahuje § 96 odst. 6 zákona o odpadech). Z důvodové zprávy k této novele vyplývá, že účelem, který zákonodárce sledoval, bylo právě omezení přístupu veřejnosti k informacím od třetích osob týkajícím se jejich hospodaření s odpady. Tento záměr pak zákonodárce sledoval i při přijetí současného zákona o odpadech, jak vyplývá z jeho důvodové zprávy. Tato omezující úprava přitom byla přijata až po účinnosti směrnice o přístupu k informacím o životním prostředí. Nelze přitom předpokládat, že by zákonodárce záměrně přijal úpravu rozpornou s evropskými předpisy. Ministr životního prostředí potom postupoval i v rozporu se zásadou *lex posterior derogat legi generali* (ve vztahu k uplatnění pravidla zakotveného v § 15 zákona č. 123/1998 Sb.).

6. Zatřetí žalobkyně namítala porušení procesních předpisů ze strany ministra životního prostředí. Žalobkyně uvedla, že jí ministr životního prostředí nedal před vydáním napadeného rozhodnutí možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, současně jí ani nedal možnost vyjádřit se k rozkladu. Vedle toho namítala, že jí bylo napadené rozhodnutí doručeno až poté, co nabylo právní moci. Vydání napadeného rozhodnutí tak bylo pro žalobkyni překvapivé.

7. Žalovaný předně navrhl, aby soud žalobu odmítl, neboť napadené rozhodnutí podle něj není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. [výluka ze soudního přezkumu dle § 70 písm. a) s. ř. s.]. Napadeným rozhodnutím ministr životního prostředí nepřikázal žalovanému poskytnout žadateli jím požadované informace, věc byla pouze vrácena žalovanému k novému projednání, resp. posouzení podle zákona č. 123/1998 Sb. (zejména se zohledněním jeho § 8).

8. Pro případ, že by se soud dospěl k závěru, že žalobu lze projednat, navrhl žalovaný, aby byla jako nedůvodná zamítnuta. Konkrétně žalovaný uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí splňuje požadavky dle § 68 odst. 3 správního řádu. Ve vztahu k druhé žalobní námitce žalovaný odmítl výklad pravidla speciality předestřený žalobkyní. Podle žalovaného nelze bez dalšího (pro všechny případy) vyloučit právo na informace ve vztahu k informacím

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

podle § 95 odst. 1 až 5 zákona o odpadech; naopak je třeba zkoumat, jestli u těchto informací není dán některý z výlukových důvodů podle § 8 zákona č. 123/1998 Sb. Poskytování těchto informací je v souladu s veřejným zájmem, a to proto, aby veřejnost mohla kontrolovat, zda je nakládání s odpady v souladu s právními předpisy a nedochází k poškozování nebo ohrožování životního prostředí.

9. K třetí žalobní námitce uvedl, že ministr životního prostředí před vydáním napadeného rozhodnutí neměl povinnost postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť v řízení o rozkladu nebyly shromážděny žádné další podklady pro rozhodnutí.

10. Při jednání ve věci strany setrvaly na svých stanoviscích a již dříve prezentovaných argumentech. Žalobkyně doplnila, že v případě, že by aplikaci výluky z práva na informace dle § 96 odst. 6 zákona o odpadech měla bránit směrnice o přístupu k informacím o životním prostředí, pak by bylo namístě, aby soud předložil uvedenou otázku k posouzení Soudnímu dvoru Evropské unie v rámci řízení o předběžné otázce. Dále žalobkyně k provedení testu proporcionality, resp. testu veřejného zájmu odkázala na nález Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, s tím, že v rámci něho je třeba posuzovat i účel vyžádání informací žadatelem.

11. Soud zamítl všechny důkazní návrhy žalobkyně (uvedeny pod body 5 až 17 žaloby) z důvodu jejich nadbytečnosti. Uvedenými důkazy totiž žalobkyně chtěla prokazovat povahu vzájemných vztahů mezi ní a žadatelem o informace; tato otázka ale nebyla z hlediska posouzení důvodnosti žaloby relevantní.

III.
Posouzení žaloby

12. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.

13. Žaloba je projednatelná a současně důvodná.

14. **Městský soud se předně zabýval otázkou, kterou ve svém vyjádření nadnesl rovněž žalovaný, a sice zda lze žalobu projednat.** Žalovaný přiléhavě upozornil na skutečnost, že řízení před správními orgány vydáním napadeného rozhodnutí neskončilo; nebylo tedy pravomocně rozhodnuto o právech a povinnostech žadatele, a tudíž na první pohled ještě nedošlo k žádnému zásahu do práv žalobkyně jakožto osoby potenciálně přímo dotčené zpřístupněním požadovaných informací. Po vydání napadeného rozhodnutí má žalovaný žádost o informace znovu posoudit a buď informace žadateli zpřístupnit, nebo vydat nové (a na jiných důvodech založené) rozhodnutí o odepření zpřístupnění informace (srov. § 9 zákona č. 123/1998 Sb.). Judikatura správních soudů přitom obecně zastává stanovisko, že rozhodnutí odvolacího správního orgánu, kterým se ruší rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc se mu vrací k novému projednání, v zásadě nemůže být rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. právě z toho důvodu, že se jím ještě nijak nezasahuje do hmotněprávní sféry jeho adresátů (není konečným rozhodnutím ve věci); z toho důvodu (ačkoliv se jedná o rozhodnutí ve smyslu správního řádu) se uplatní výluka ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s. (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2010-219 a z něj vycházející rozhodnutí).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

15. Pro oblast poskytování informací nicméně judikatura správních soudů dovodila z uvedeného pravidla výjimku odůvodněnou specifiky procesního režimu poskytování informací (ten je shodný jak u obecného zákona upravujícího poskytování informací, tedy zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, tak v zákoně č. 123/1998 Sb., který upravuje poskytování informací v oblasti životního prostředí). Toto procesní specifikum spočívá v tom, že povinný subjekt v případě, že informace poskytuje, nevydává žádné rozhodnutí (na něž by teprve faktické poskytnutí požadovaných informací navázalo), ale činí tak bezformálním úkonem (v teorii správního práva řazeného mezi tzv. neregulativní úkony) [srov. § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., a § 7 zákona č. 123/1998 Sb.]. Rozhodnutí o žádosti o informace potom povinný subjekt vydává pouze v případě, že informace nemají být poskytnuty (rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle § 15 zákona č. 106/1999 Sb., resp. rozhodnutí o odepření zpřístupnění informace dle § 9 zákona č. 123/1998 Sb.). Tato procesní konstrukce (zjednodušení) umožňuje rychlé a administrativně méně náročné poskytování informací; její limity se ale ukazují v případě, že poskytnutím informací může být ve svých právech přímo dotčena třetí osoba. Této osobě totiž uvedená procesní konstrukce nezaručuje dostatečně efektivní ochranu jejích práv (na úrovni veřejné správy a návazně ve správním soudnictví) – pokud povinný subjekt informaci poskytne, tak tento úkon již nelze vzít zpět (není zde ani žádné rozhodnutí, které by mohlo být napadeno odvoláním; ochrana prostřednictvím tzv. zásahové žaloby podle § 82 s. ř. s. potom může proběhnout „jen“ ex post, a nemá tedy potenciál odstranit nezákonný následek postupu povinného subjektu).

16. Z uvedeného důvodu, jakožto částečné řešení naznačeného problému, Nejvyšší správní soud dovodil, že za určitých okolností může být žaloba proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu v oblasti poskytování informací, kterým se ruší rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti, resp. o odepření zpřístupnění informace, přípustná. Tuto možnost naznačil ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, když k postavení osob potenciálně přímo dotčených poskytnutím informace konstatoval následující (bod 110 rozsudku): „*Pokud povinný subjekt žádosti o informaci zcela nebo zčásti nevyhoví, vydává o tom rozhodnutí o odmítnutí žádosti (§ 15 zákona o svobodném přístupu k informacím), proti kterému lze podat odvolání (§ 16 téhož zákona). Ze subsidiární použitelnosti správního řádu, jak je zakotvena v § 20 odst. 4 písm. a) a b) zákona o svobodném přístupu k informacím, plyne účastenství dalších osob, které by mohly být účastníky řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu kvůli svému dotčení poskytnutím informace, v řízení o vydání rozhodnutí o neposkytnutí informace či v odvolacím řízení. Soudní ochrana je pak zajištěna zásadně řízením o žalobě proti rozhodnutím správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., v němž může být dotčená osoba podle okolností žalobcem, anebo osobou zúčastněnou na řízení (§ 34 odst. 1 s. ř. s.).*“ Návazně Nejvyšší správní soud ve své judikatuře tuto tezi rozvíjel; např. v rozsudku ze dne 21. 9. 2016, č. j. 4 As 289/2015-29, podrobně osvětlil důvody pro připuštění soudního přezkumu druhostupňových rozhodnutí, kterými se řízení o poskytnutí informace nekončí (bod 21 rozsudku): „*Pokud se totiž povinný subjekt po vrácení věci k dalšímu projednání rozhodne, že požadovaná informace má být poskytnuta, nevede o tom ve smyslu § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím správní řízení, avšak informaci faktickým úkonem poskytne. Osobám dotčeným poskytnutím informace by tak nezbylo než se bránit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem; jakékoliv ochrany by se jim však z povahy věci dostalo až ex post, což by nemělo žádný praktický význam. Právě z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud připustil jako výjimku z pravidla, nezbytnou pro zachování efektivní soudní ochrany, meritorní posouzení žaloby podle § 65 s. ř. s. osob dotčených poskytnutím*

informace proti rozhodnutí nadřízeného orgánu, kterým se byť jen částečně ruší rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o informace a věc se mu vrací k dalšímu řízení.“

17. Možnost dotčené osoby žalobou podle § 65 odst. 1 s. ř. s. napadat druhostupňové rozhodnutí ve věci poskytování informací, kterým se řízení o žádosti o informace nekončí, ale není bezbřehá. Např. v rozsudku ze dne 28. 4. 2023, č. j. 3 As 13/2021-51, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že žaloba proti takovému rozhodnutí je přípustná pouze tehdy, pokud druhostupňové rozhodnutí fakticky vede povinný subjekt k poskytnutí informací; naopak nepřípustná je tehdy, pokud byly důvodem zrušení např. jen procesní vady v postupu povinného subjektu (přičemž z takového rozhodnutí neplyne pro povinný subjekt instrukce, jak má žádost informace posoudit). Konkrétně Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku jako nepřípustnou posoudil žalobu směřující proti rozhodnutí, kterým odvolací správní orgán odmítl tezi povinného subjektu, že žádost o informace nelze vyřídit podle zákona č. 106/1999 Sb. z důvodu podle § 2 odst. 3 tohoto zákona (s tím, že přístup k požadovaným informacím je upraven jiným způsobem, konkrétně § 38 správního řádu).

18. V nyní řešeném případě sice z napadeného rozhodnutí nevyplývá pro povinný subjekt (žalovaného) faktická povinnost požadované informace zpřístupnit (naopak, vyplývá z něj, že žalovaný má zkoumat, zda není dán některý z důvodů pro odepření zpřístupnění informace dle § 8 zákona č. 123/1998 Sb.), současně ale žalobkyni odnímá relativně širokou ochranu důvěrnosti informací ohlašovaných na základě § 95 zákona o odpadech zakotvenou v § 96 odst. 6 téhož zákona. Toto ustanovení přitom představuje jeden z důvodů omezení přístupu k informacím zpřístupňovaným podle zákona č. 123/1998 Sb., který doplňuje § 8 tohoto zákona (k tomu podrobněji níže). V napadeném rozhodnutím totiž žalovaný konstatoval, že se uvedená výluka z práva na informace, na jejímž základě by jinak bylo (resp. mohlo být) zpřístupnění požadovaných informací vyloučeno, vůbec neuplatní. Tím ministr životního prostředí významně zúžil možnost žalovaného odepřít žadateli zpřístupnění požadovaných informací, resp. výrazně zvýšil možnost, že v dalším postupu žalovaného k jejich zpřístupnění dojde. Napadené rozhodnutí se tedy závazně vyjadřuje k významné hmotněprávní otázce, jejíž vyřešení může být ve výsledku rozhodující z hlediska toho, jestli žadateli bude či nebude požadovaná informace poskytnuta (a tedy, zda dojde či naopak nedojde k zásahu do práv žalobkyně). Vedle toho ministr životního prostředí v napadeném rozhodnutí provedl test proporcionality, ve kterém jednoznačně zdůraznil preferenci veřejného zájmu na zpřístupnění požadovaných informací, přičemž takové hodnocení by bylo relevantní i z hlediska dalších úvah žalovaného o aplikaci některých výluk dle § 8 zákona č. 123/1998 Sb. Z uvedených důvodů má městský soud za to, že nyní projednávaná žaloba je ve světle výše citované judikatury přípustná, resp. že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (neboť se jím zasahuje do práv žalobkyně).

19. Poukázat lze v této souvislosti např. také na to, jak shodnou otázku posoudil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 7. 2020, č. j. 3 As 400/2019-44. Ten nepřímo (v uvedené věci se žalobce nesprávně bránil tzv. zásahovou žalobou, a Nejvyšší správní soud se tak k otázce přípustnosti žaloby proti rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. vyjadřoval jen nepřímo) jako přípustnou posoudil žalobu dotčené osoby proti druhostupňovému rozhodnutí, kterým odvolací správní orgán zavázal povinný subjekt provést test proporcionality mezi ochranou obchodního tajemství (§ 9 zákona č. 106/1999 Sb.) a právem na informace (resp. veřejným zájmem na poskytování informací); odvolací správní orgán tedy povinnému subjektu fakticky neudělil pokyn k poskytnutí informací, pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

relativizoval důvod pro odmítnutí žádosti, který povinný subjekt ve svém rozhodnutí uplatnil. V nyní posuzovaném případě přitom napadené rozhodnutí zasahuje do práv žalobkyně významněji, neboť důvod pro odepření zpřístupnění informací nikoliv relativizuje, ale naopak zcela odmítá.

20. **Dále městský soud přistoupil k samotnému přezkumu napadeného rozhodnutí ve světle výše rekapitulovaných žalobních námitek.**

21. Žalobkyně předně **namítala nepřezkoumatelnost, resp. vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí** z důvodu, že je založeno na dvou nekompatibilních důvodech, na jedné straně na specialitě úpravy poskytování informací o životním prostředí dle zákona č. 123/1998 Sb. ve vztahu k § 96 odst. 6 zákona o odpadech, na druhé straně na posouzení proporcionality užití výluky dle uvedeného ustanovení zákona o odpadech.

22. Městský soud souhlasí s žalobkyní, že napadené rozhodnutí je v jím popsaném smyslu odůvodněno nekoherentně, neboť závěr o tom, že se § 96 odst. 6 zákona o odpadech v případě vyřizování žádostí o informace dle zákona č. 123/1998 Sb. vůbec neuplatní, činí jakékoliv úvahy o proporcionalitě jeho aplikace bezpředmětnými. I přes právě uvedené ale městský soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo jen z uvedeného důvodu nepřezkoumatelné, resp. natolik vnitřně rozporné, že by to zakládalo jeho nezákonnost (k nedostatečnosti úvah stran proporcionality omezení práva na informace podrobněji dále). Ačkoliv uvedené dva důvody, na nichž je napadené rozhodnutí založeno (resp. které jsou v napadeném rozhodnutí spíše smíseny), nejsou zcela koherentní, tak ale směřují k témuž závěru, a sice že se při vyřizování předmětné žádosti o informace neuplatní výluka dle § 96 odst. 6 zákona o odpadech. Nepřezkoumatelné by napadené rozhodnutí potom bylo toliko v případě, že by obsahovalo důvody pro opačné závěry (a nebylo by tak jasné, proč ministr životního prostředí rozhodl, tak jak rozhodl). V nynějším případě, ale městský soud má možnost posoudit oba argumenty pro neaplikaci § 96 odst. 6 zákona o odpadech; důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pak bude dán pouze v případě, že neobstojí ani jeden z těchto důvodů.

23. Dále soud posoudil druhou žalobní námitku, která tvoří jádro samotné žaloby, a sice **správnost závěru žalovaného, že se ve vztahu k předmětné žádosti o informace neuplatní výluka dle § 96 odst. 6 zákona o odpadech**.

24. Podle § 96 odst. 6 zákona o odpadech, *informace o jednotlivých osobách zaslané podle § 95 odst. 1 až 5 se poskytují pouze orgánům veřejné správy a složkám integrovaného záchranného systému při řešení krizových situací nebo mimořádných událostí podle jiných právních předpisů*.

25. Podle § 15 zákona č. 123/1998 Sb., *pokud zvláštní právní předpisy upravují též poskytování informací, které jsou předmětem úpravy tohoto zákona, nelze rozsah informací stanovený tímto zákonem omezit*.

26. Podle § čl. 4 odst. 2 písm. d) směrnice o přístupu k informacím o životním prostředí, *členské státy mohou rozhodnout o odmítnutí žádosti o informace o životním prostředí, pokud by zveřejnění informací mělo nepříznivý vliv na důvěrnost obchodních a průmyslových informací, pokud ji stanovují vnitrostátní právní předpisy nebo právní předpisy Společenství pro ochranu oprávněných hospodářských zájmů, včetně veřejného zájmu zachovat statistickou důvěrnost a daňové tajemství*. Uvedený čl. 4 dále stanoví, že *důvody odmítnutí uvedené v odstavcích 1 a 2 je nezbytné vykládat restriktivním způsobem, přičemž se u konkrétního případu bere v úvahu prospěšnost zveřejnění z hlediska veřejného zájmu. V každém konkrétním případě se zvažuje*

veřejný zájem, kterému zveřejnění slouží, proti zájmu, kterému slouží odmítnutí. Na základě ustanovení odst. 2 písm. a), d), f), g) a h) nemohou členské státy rozhodnout o odmítnutí žádosti, pokud se žádost týká informací o emisích do životního prostředí.

27. Městský soud se s uvedenou žalobní námitkou ztotožnil. Předně je třeba odmítnout tezi ministra životního prostředí, že citovaný § 96 odst. 6 zákona o odpadech se v případě žádosti o informace dle zákona č. 123/1998 Sb. neuplatní z důvodu speciality (na základě aplikace kolizního pravidla *lex specialis derogat ligi generali*).

28. Jak uvedl žalovaný již v prvostupňovém rozhodnutí, tak správní soudy opakovaně dovodily, že výluka z práva na informace nemusí být nutně stanovena v zákoně upravujícím poskytování informací (zákon č. 106/1999 Sb., stejné závěry ale platí i ve vztahu k zákonu č. 123/1998 Sb.), ale může vyplývat i z jiných zákonů. K tomu srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86, publikovaný pod č. 2128/2010 Sb. NSS, podle něhož „*v zásadě je možné, aby zvláštní zákon stanovil speciální důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Výčet důvodů pro odmítnutí žádosti uvedený v zákoně o svobodném přístupu k informacím proto není vyčerpávající, ale je možné, že bude rozšířen jiným zvláštním zákonem*.“ Je tomu tak zejména proto, že oba zákony upravující poskytování informací jsou koncipovány jako zákony obecné, resp. zákony s širokou působností stran informací, které se podle nich poskytují. O zákonu č. 106/1999 Sb. to přitom platí beze zbytku (jedná se o zákon, jehož působnost není věcně limitována jen na určitý typ informací); působnost zákona č. 123/1998 Sb. je sice omezena na informace o životním prostředí, i přesto je ale jeho aplikace značně široká, neboť se může vztahovat k různým složkám ochrany životního prostředí (upraveným samostatnými, tzv. složkovými zákony). Za takových okolností je logické (byť nikoliv nutné), že výluka z práva na informace, která se vztahuje jen k výseči veřejné správy a nemá obecnější (průřezovou) platnost, bude stanovena zvláštním zákonem, který upravuje daný úsek veřejné správy. Tak je tomu právě i v případě výluky podle § 96 odst. 6 zákona o odpadech; ta se vztahuje jen ke složkové ochraně na úseku odpadů a ke specifickému okruhu informací o třetích subjektech, které povinný subjekt nevytváří, ale shromažďuje na základě hlášení těchto subjektů dle § 95 zákona o odpadech.

29. Zakotvení této specifické výluky z práva na informace o životním prostředí v zákoně o odpadech, a nikoliv přímo v zákoně č. 123/1998 Sb. je tak z legislativně-technického hlediska zcela pochopitelné a současně legitimní. Účel tohoto ustanovení je přitom vyjádřen v důvodové zprávě k zákonu o odpadech, podle které „*aby bylo zamezeno zneužívání odpadové evidence v rámci konkurenčního boje, je jednoznačně stanoveno, že ohlášené informace o jednotlivých osobách se poskytují pouze orgánům veřejné správy a pro potřeby řešení mimořádných událostí, toto ustanovení jako zvláštní právní úprava jednoznačně vymezuje rovněž to, že tyto údaje nemohou být poskytnuty ani na základě zákonů o svobodném přístupu k informacím*“. Je tedy zřejmé, že zákon č. 123/1998 Sb. nelze chápat jako zvláštní úpravu ve vztahu k § 96 odst. 6 zákona o odpadech. V opačném případě, by byl obsah tohoto ustanovení prakticky vyprázdněn; jeho účelem je totiž zamezit přístupu třetích osob k informacím shromažďovaným dle § 95 zákona o odpadech [tento přístup by přitom mohl být potenciálně realizován zejména skrze zákon č. 123/1998 Sb., jehož působnost je pro tento typ informací dána především, k tomu srov. § 2 písm. a) bod 3 zákona č. 123/1998 Sb.].

30. Tomuto závěru přitom nebrání ani výše citovaný § 15 zákona č. 123/1998 Sb. Toto ustanovení sice zakotvuje pravidlo speciality zákona č. 123/1998 Sb. ve vztahu

k ustanovením regulujícím přístup k informacím o životním prostředí podle zvláštních zákonů, v posuzovaném případě se ale neuplatní. Důvodová zpráva k zákonu č. 123/1998 Sb., účel uvedeného ustanovení vysvětluje následovně: „[J]*e zde výslovně stanoven vztah speciality navrhovaného zákona k ustanovením, jež se týkají zpřístupňování informací a jsou obsaženy v jiných zákonech, zejména ve složkových zákonech na ochranu životního prostředí. Řešení vychází z toho, že v těchto zákonech pokud vůbec taková ustanovení obsahují je tato otázka upravena způsobem, který nevyhovuje požadavkům směrnice ES. Přitom by nebylo správné tato ustanovení výslovně rušit (derogovat), protože v řadě případů řešených podle těchto zákonů nemusí jít o informace o ŽP podle tohoto zákona (§ 2 písm. a) tohoto návrhu), ale o informace, jež budou podléhat obecnému režimu. Proto je praktické tento zákon učinit speciálním předpisem ve vztahu k nim, tím zajistit, že v případě environmentálních informací bude mít jeho aplikace přednost a ponechat dosavadní režim podle stávající právní úpravy ve složkových zákonech a dalších předpisech. Nelze např. u vodního či atomového zákona předpokládat, že všechny informace týkající se mírového využívání jaderné energie či všechny údaje ve vodohospodářské evidenci budou muset nutně splňovat vlastnosti stanovené definicí informace o životním prostředí podle tohoto zákona. Pro poskytování „ostatních" informací bude platit dosavadní úprava v těchto zákonech obsažená, pro informace vyhovující definici informace o ŽP bude platit tento zvláštní zákon a bude se povinně při zpřístupňování či odpírání informací postupovat podle něj*.

31. Z uvedené citace vyplývá, že § 15 zákona č. 123/1998 Sb. byl koncipován pro situace, kdy zvláštní zákon samostatně stanoví pravidla zpřístupňování určitého typu informací (restriktivnější, než pravidla obsažená v zákoně č. 123/1998 Sb.), přičemž věcná působnost těchto pravidel přesahuje věcnou působnost zákona č. 123/1998 Sb. (dopadají i na informace, na něž se zákon č. 123/1998 Sb. nevztahuje). V takových případech může zákon č. 123/1998 Sb. z materiálního hlediska představovat speciální úpravu ve vztahu k pravidlům zpřístupňování informací podle jiného zákona, neboť je jeho působnost užší, než působnost těchto pravidel (jinými slovy, aplikací speciálního pravidla nemůže dojít k vyprázdnění pravidla obecného). Určení, které pravidlo je v případech naznačených v důvodové zprávě „obecné" a které „speciální" ale není jednoznačné (představit si lze i opačný výklad) a bez výslovné opory v § 15 zákona č. 123/1998 Sb. by představovalo nemalý interpretační problém. V případě § 96 odst. 6 zákona o odpadech je situace odlišná v tom, že toto ustanovení dopadá především na informace o životním prostředí ve smyslu § 2 písm. a) bod 3 zákona č. 123/1998 Sb., byť nelze zcela vyloučit, že část informací, na které dopadá, může podléhat režimu zákona č. 106/1999 Sb. (jak konečně naznačuje i výše citovaná důvodová zpráva). Cílem zákonodárce tak nutně bylo zejména založit výluku z práva na informace podle zákona č. 123/1998 Sb., jinak by byl dopad této výluky zcela marginální. Z deklarovaného účelu uvedeného ustanovení zákona o odpadech je tak zřejmé, že právě toto ustanovení bylo koncipováno jako speciální úprava (zejména k zákonu č. 123/1998 Sb.).

32. Aplikace § 15 zákona č. 123/1998 Sb. je v tomto případě tedy vyloučena. Je tomu tak konečně i proto, že § 96 odst. 6 zákona o odpadech představuje pozdější právní úpravu, jejímž jednoznačným záměrem – jak plyne i z důvodové zprávy citované výše – bylo vyloučit aplikaci zákona č. 123/1998 Sb. (resp. zakotvit zvláštní výluku z práva na informace o životním prostředí). V takovém případě se uplatní kolizní pravidlo, že později přijatý zákon (aktuálně vyjádřená vůle zákonodárce) má přednost před dříve přijatým zákonem (*lex posterior derogat legi priori*). V tomto smyslu konečně vykládá vztah zákona č. 123/1998 Sb. k § 96 odst. 6 zákona o odpadech i *Jelínková, J.* in *Jelínková, J., Tuháček, M.* Zákon o právu

na informace o životním prostředí: Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019, komentář k § 15, která zdůrazňuje, že účelem § 15 bylo zejména upravit vztah zákona č. 123/1998 Sb. k zákonům účinným v době jeho přijetí (které ještě nereflektovaly evropskou úpravu zpřístupňování informací o životním prostředí a byly by s ní tedy – při absenci § 15 zákona č. 123/1998 Sb. – v kolizi). Tomu konečně odpovídá i skutečnost, že se podle nadpisu jedná o přechodné ustanovení, přičemž jeho aplikovatelnost ve vztahu k později přijatým zákonům je zásadně limitována právě kolizním pravidlem *lex posterior derogat legi priori*.

33. Lze tedy uzavřít, že § 96 odst. 6 zákona o odpadech zakládá výluku z práva na informace o životním prostředí dle zákona č. 123/1998 Sb., ministr životního prostředí tedy pochybil, pokud ji zcela odmítl aplikovat.

34. Dále se městský soud zabýval tím, zda ministr životního prostředí postupoval správně, pokud **výluku podle § 96 odst. 6 zákona o odpadech neaplikoval z důvodu, že v provedeném testu proporcionality převážil veřejný zájem na zpřístupnění informací**. Dospěl přitom k závěru, že ministr životního prostředí fakticky žádný test proporcionality neprovedl, resp. že jeho úvahy v tomto ohledu jsou nedostatečně odůvodněny.

35. Předně městský soud nepominul, že výluka z práva na informace zakotvená v § 96 odst. 6 zákona o odpadech je formulována kategoricky (v podstatě bezvýjimečně znemožňuje zpřístupnění informací, na které se vztahuje). Takovéto kategorické pravidlo nicméně neobstojí zcela. Oblast poskytování informací o životním prostředí je na evropské úrovni upravena výše citovanou směrnicí o přístupu k informacím o životním prostředí, která byla do českého právního řádu transponována právě zákonem č. 123/1998 Sb. Uvedená směrnice přitom v čl. 4 obsahuje taxativní výčet důvodů, pro které může být zpřístupnění informací o životním prostředí žadateli odepřeno (žádost o tyto informace odmítnuta); členské státy tedy nemohou stanovit další důvody pro odepření tohoto typu informací. Stejně tak mají členské státy povinnost dodržet i jiné modality vyplývající z uvedeného ustanovení stran omezení práva na informace o životním prostředí. V případě, že by vnitrostátní právo stanovilo pravidlo rozporné s pravidlem zakotveným ve směrnici, potom by se otevíral prostor pro její tzv. přímý účinek (tedy přednostní aplikaci před rozporným pravidlem stanoveným zákonem). Podmínky pro přímý účinek směrnice byly přitom definovány v rozsudku Soudního dvora ze dne 4. 12. 1974, van Duyn (C-41/74, Recueil, s. 1337). Jsou následující: 1) marné uplynutí lhůty pro transpozici a implementaci směrnice, 2) dostatečná přesnost a bezpodmínečnost dotyčného ustanovení, 3) přímou aplikací směrnice nedojde k uložení povinností jednotlivci.

36. Městský soud dospěl při posouzení naznačené otázky k závěru, že výluka dle § 96 odst. 6 zákona o odpadech má na úrovní evropského práva svůj základ v čl. 4 odst. 2 písm. d) směrnice. Informace ohlašované příslušnými subjekty podle § 95 zákona o odpadech totiž jsou informacemi obchodní, resp. průmyslové povahy (v tomto smyslu konečně nepřímo argumentuje i výše citovaní důvodová zpráva k zákonu o odpadech); Česká republika tedy je oprávněna stanovit ochranu jejich důvěrnosti (bránit jejich konkurenčnímu zneužití). Problematická je nicméně kategorická formulace uvedené výluky, která se striktně vzato jeví jako rozporná právě s čl. 4 odst. 2 směrnice. Uvedené ustanovení (citované výše) totiž předpokládá, že zájem na zachování důvěrnosti uvedeného typu informací bude v jednotlivých případech poměřován s veřejným zájmem na zpřístupnění (zveřejnění) požadovaných informací, jinými slovy že v každém jednotlivém případě bude proveden test proporcionality. V případě, že by aplikace § 96 odst. 6 zákona o odpadech měla být skutečně

kategorická, tak jak je toto ustanovení formulováno, pak by skutečně bylo třeba dovodit přímý účinek směrnice v naznačeném smyslu.

37. Nutnost provedení testu proporcionality nicméně z vnitrostátního práva vyplývá (byť nikoliv přímo ze zákona o odpadech). Ústavní soud zejména v kontextu aplikace výluk z práva na informace podle zákona č. 106/1999 Sb. opakovaně na podkladě práva na informace zakotveného v Listině základních práv a svobod konstatoval, že „*nezbytnost omezení práva na informace tak nelze a priori presumovat pouze ze znění zákona, který je formální podmínkou omezení práva na informace. Naopak, vždy je nutno nejprve identifikovat konkurující veřejný zájem či jiné ústavně zaručené právo, které by mělo být onou zákonnou výlukou chráněno, a vzájemně je poměřovat, například provedením testu proporcionality (dříve více užívaného testu veřejného zájmu)*“ (srov. nález ze dne 17. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 25/21, body 42 a násl., z poslední doby např. nález ze dne 18. 6. 2025, sp. zn. IV. ÚS 2375/24, bod 16). Z této premisy potom vychází i četná rozhodnutí správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014-41, bod 15 a násl., nebo rozsudek téhož soudu ze dne 27. 9. 2022, č. j. 4 As 227/2020-70, bod 50). O přímém účinku směrnice tedy není třeba hovořit, neboť vnitrostátní právo není ve výsledku s požadavky směrnice v rozporu.

38. Lze tedy uzavřít, že i při aplikaci výluky z práva na informace o životním prostředí dle § 96 odst. 6 zákona o odpadech je třeba provést test proporcionality, který zohlednění individuální okolnosti případu. Tak se ale v nynější věci nestalo; ministr životního prostředí sice formálně provedl test proporcionality, jeho argumentace ale zůstala pouze v obecné rovině. Výsledkem úvahy ministra životního prostředí je tak v podstatě zobecňující závěr, že veřejný zájem na zpřístupnění požadovaných informací vždy převáží nad ochranou jejich důvěrnosti zakotvenou v § 96 odst. 6 zákona o odpadech. Takový závěr je ale nepřijatelný, neboť popírá (vyprazdňuje) existenci uvedeného ustanovení zákona, resp. výluky z práva na informace o životním prostředí; jestliže zákonodárce uvedenou výluku do zákona zakotvil (a ta současně sama o sobě není rozporná se směrnicí), potom musí být ve standardních případech aplikována. Ministr životního prostředí za daných okolností (při souladu výluky se směrnicí, alespoň v jejím základu) nemůže – ani s odkazem na čl. 35 odst. 2 Listiny základních práv a svobod – provádět fakticky abstraktní kontrolu právní normy, kterou má aplikovat [a stavět se tak do pozice Ústavního soudu, jemuž jedinému náleží v souladu s čl. 87 odst. 1 písm. a) ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, pravomoc rušit ustanovení zákona].

39. V dalším řízení by měl tedy žalovaný, resp. ministr životního prostředí v testu proporcionality zvážit konkrétní okolnosti případu. Zejména by tedy měl poměřit na základě analýzy povahy a rozsahu požadovaných informací (a dalších okolností případu, např. povahy činnosti žalobkyně, existence okolností svědčících o aktuálním ohrožení veřejného zájmu na ochraně životního prostředí v důsledku nakládání s odpady ze strany žalobkyně) zájem žalobkyně na zachování jejich důvěrnosti na straně jedné a veřejný zájem na jejich zpřístupnění na straně druhé. Lze přitom vycházet z toho, že ve standardních případech (žadatel požaduje širokou paletu důvěrných informací oznamovaných podle § 95 zákona o odpadech, které v nikoliv zanedbatelné míře vypovídají o činnosti dotčené osoby, a přitom zde nejsou žádné zvláštní okolnosti svědčící pro potřebu jejich zpřístupnění veřejnosti) – jak vyplývá z § 96 odst. 6 zákona o odpadech – převažuje zájem dotčené osoby na zachování důvěrnosti požadovaných informací.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

40. Městský soud konečně přisvědčil i **třetí žalobní námitce týkající se procesního pochybění ministra životního prostředí v řízení o rozkladu spočívajícího v tom, že s žalobkyní nejednal jako s účastníkem řízení**.

41. Podle § 14 odst. 1 zákona č. 123/1998 Sb., *předpisy o správním řízení se použijí při řízení podle § 9 odst. 1, 3 a 4, pro vykonatelnost příkazu poskytnout informace podle odstavce 3 a k počítání lhůt*.

42. Podle § 27 odst. 2 správního řádu, *účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech*.

43. Z právě citovaného ustanovení je zřejmé, že předpisy o správním řízení (tedy část druhá a třetí správního řádu) se při vyřizování žádosti o informace o životním prostředí použijí jen za určitých okolností, a sice je-li vydáno rozhodnutí o odepření zpřístupnění informací podle § 9 uvedeného zákona (naopak pokud jsou požadované informace zpřístupněny, tak se v režimu části druhé a třetí správního řádu nepostupuje). V posuzovaném případě bylo vydáno rozhodnutí o odepření zpřístupnění požadovaných informací, pro vydání tohoto rozhodnutí a následné postupy se tedy část druhá a třetí správního řádu použijí. Z toho důvodu je tedy proti takovému rozhodnutí přípustný řádný opravný prostředek (zde rozklad ve smyslu § 152 správního řádu), který jinak zákon č. 123/1998 Sb. samostatně neupravuje. V řízení o řádném opravném prostředku je pak třeba stanovit okruh účastníků řízení podle § 27 správního řádu. Účastníkem řízení je tak především žadatel o informace [§ 27 odst. 1 písm. a) správního řádu]; v souladu s § 27 odst. 2 správního řádu ale i jiné osoby, které mohou být rozhodnutím v dané věci přímo dotčeny ve svých právech. Žalobkyně přitom – jak bylo konstatováno výše – je osobou, která by byla přímo dotčena ve svých právech poskytnutím požadovaných informací, neboť se jedná o důvěrné (jinak neveřejné) informace vypovídající o její podnikatelské činnosti, žalobkyně tedy při vydání prvostupňového rozhodnutí a v následném řízení o rozkladu byla účastníkem řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu.

44. Pokud potom žalovaný a zejména ministr životního prostředí v řízení o rozkladu s žalobkyní jako s účastníkem řízení nejednali (její účastenství v řízení opomněli), tedy zejména jí nedali možnost se k podanému rozkladu vyjádřit, resp. hájit v tomto řízení svá práva, potom se dopustili procesního pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (k tomu srov. přiměřeně závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2012, č. j. 1 As 29/2012-113 a na něj navazující judikatury). Takové procesní pochybení je tedy vadou představující samostatný důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí (způsobující jeho nezákonnost), k tomu srov. § 75 odst. 3 s. ř. s.

IV.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Městský soud tedy shrnuje, že žalobu shledal důvodnou, proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

46. V dalším řízení žalovaný, resp. ministr životního prostředí, vázán v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem vyjádřeným soudem v tomto rozsudku, bude jednat s žalobkyní jako s účastníkem řízení a dále zejména řádně provede test proporcionality při aplikaci výluky z práva na informace dle § 96 odst. 6 zákona o odpadech.

47. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měla žalobkyně ve věci plný úspěch, náleží jí náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 4 000 Kč, dále odměna a náhrada hotových výdajů advokáta. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odměna náleží celkem za tři úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu a sice převzetí a přípravu zastoupení, za podání žaloby a za účast na jednání (3 x 4 620 Kč dle § 7 advokátního tarifu, tarifní hodnota dle § 9 odst. 5) a 1 úkon dle § 11 odst. 2 advokátního tarifu, a sice za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě (1 x 2 310 Kč dle § 7 advokátního). Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 1 800 Kč (4 x 450 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Náhrada nákladů se v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 25 743,70 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. června 2026

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.